

12. Fidei utilitatem omnimodamque ad salutem necessitatem declarat gentium Apostolus, scribens: "Sine fide autem impossibile est placere Deo; credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, et inquirentibus se remunerator sit."¹ Ejusdem autem eximias divitias miro compendio exponit S. Augustinus: "Nullæ sunt majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major substantia, quam est Fides Catholica; quæ peccatores homines salvat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, fideles justificat, pœnitentes reparat, justos augmentat, martyres coronat, virgines et viduas et conjuges casto pudore conservat, clericos ordinat, Sacerdotes consecrat, regnis cœlestibus præparat, in æterna hæreditate cum angelis sanctis communicat."²

13. Pastoribus igitur animarum nihil altius; nihil sanctius esse deberet, quam ut gregem sibi creditum Catholicæ Fidei pretium inestimabile edoceant, ejusque sancta principia omnium cordibus, opitulante Deo, magis magisque pro viribus imprimant; simulque pericula quæ illam ubique labefactari imitantur, præsertim vero apud juventutem incautam, demonstrare omni industria ac sollicitudine satagant. "Prædicent verbum; instent opportune, importune, arguant, obsecrent, increpent in omni patientia et doctrina; erit enim tempus, cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacervabunt sibi magistros, prurientes auribus, et a veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur."³ Hortentur fideles, ut "in omnibus sumant scutum fidei, in quo possint omnia tela nequissimi extinguere."⁴ Moneant omnes præsertim, ut sectentur "Fidem quæ per charitatem operatur;"⁵ scientes quod "Fides, si non habeat opera, mortua sit in semetipsa."⁶ Omni zelo collaborent, ut eos qui misere errant, vel qui Fidei naufragium fecerunt, ad

¹ Ad. Heb. xi., 6.² Sermo 1, de Verbo Dei.³ II Timoth. iv., 2, 3.⁴ Ephes. vi., 16.⁵ Galat. v., 6.⁶ Jacob. ii., 17.

viam veritatis, verbis mansuetudinem et charitatem spirantibus, precibusque Deo pro eorum salute instanter fuis, feliciter perducant; ut omnes "unum Dominum, unam Fidem, unum baptisma"¹ agnoscentes, et "in uno ovili sub uno Pastore"² vitam tranquille degentes, tandem in gaudium Domini æternum ingrediantur.

CAPUT III.

DE SCRIPTURA SACRA.

14. Sancta Christi Ecclesia "perpetuo sibi ante oculos proponens, ut, sublatis erroribus, puritas ipsa Evangelii conservetur; quod promissum ante per prophetas in Scripturis sanctis, Dominus Noster Jesus Christus, Dei Filius, proprio ore primum promulgavit, deinde per suos Apostolos, tanquam fontem omnis et salutaris veritatis et morum disciplinæ, omni creaturæ prædicare jussit; perspiciensque hanc veritatem et disciplinam contineri in libris scriptis, et sine scripto traditionibus, quæ ab ipsius Christi ore ab Apostolis acceptæ, aut ab ipsis Apostolis, Spiritu Sancto dictante, quasi per manus traditæ, ad nos usque pervenerunt; orthodoxorum patrum exempla secuta, omnes libros tam Veteris quam Novi Testamenti, cum utriusque Deus sit Auctor, necnon traditiones ipsas, tum ad fidem, tum ad mores pertinentes, tanquam vel oretenus a Christo, vel a Spiritu Sancto dictatas, et continua successione in Ecclesia Catholica conservatas, pari pietatis affectu ac reverentia suscipit et veneratur."³

15. Quum autem plurimum intersit, ut quæ in Sacris

¹ Ephes. iv., 5.² Joan. x., 16.³ Concil. Trid., Sess. iv., Decret. de Can. Scripturis.

Scripturis continentur rite intelligantur, ne pro Verbo Dei verbum hominis seu nostrum tantum capiamus, sicque in errores gravissimos Scripturarum prætextu inducamur, memores præsertim moniti Apostolici in ipsis “quædam esse difficilia intellectu, quæ indocti et instabiles depravant ad suam ipsorum perditionem;”¹ ideo vestigiis inhæremus Sacrosanctæ Tridentinæ Synodi decernentis, “ad coercenda petulantia ingenia, ut nemo suæ prudentiæ innixus, in rebus fidei ac morum ad ædificationem doctrinæ Christianæ pertinentium, Sacram Scripturam ad suos sensus contorquens, contra eum sensum, quem tenuit ac tenet sancta mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione Scripturarum Sanctarum, aut etiam contra unanimem consensum patrum, ipsam Scripturam Sacram interpretare audeat; etiamsi hujusmodi interpretationes nullo unquam tempore in lucem edendæ forent. Qui contraverint, per Ordinarios declarentur, et pœnis a jure statutis puniantur.”²

16. Cum Sacrarum Scripturarum depositi, a Domino Ecclesiæ commisi, fidelis custodia ab Episcopis requiratur, ut totis viribus adnitantur ne verbum Dei, hominum fraude vel incuriâ adulteratum fidelibus præbeatur, omnes hujus Regionis animarum pastores vehementer hortamur, ut ea omnia quæ in re tanti momenti à S. conc. Trid. decreta, à Summis Pontificibus, præsertim à LEONE XII., et à PIO VIII. fel. rec. in suis litteris Encyclicis commendata, atque ab Illmo ac Rev^{mo} JOANNE CARROLL, Archiepiscopo Baltimorensi, unâ cum episcopis aliis hujus Regionis, in conventu habito anno 1810 statuta fuerunt, semper præ oculis habeant: biblia ab acatholicis vitiata à suis ovibus arceant, et nonnisi ex probatis versionibus atque editionibus, verbi Dei pabulum incorruptum illis desumere permittant. Statuimus igitur ut Duacensis versio, quæ in omnibus ecclesiis quarum fideles Anglicè loquuntur recepta, et à prædecessoribus nostris usui fidelium

¹ II Pet. iii., 16.

² Sess. iv., Decretum de Edit., &c. Retinetur ultimum Comma, ex Instructione Generali I. S. Congreg. supra.

meritò proposita est, omninò retineatur. Curabunt autem episcopi ut, juxta exemplar probatissimum ab ipsis designandum, omnes tum novi, tum veteris Testamenti Duacensis versionis editiones in posterum emendatissimè fiant, cum adnotationibus quæ ex sanctis Ecclesiæ Patribus, vel ex doctis catholicisque viris tantum desumptæ sint.¹

CAPUT IV.

DE SUMMA TRINITATE; ET DE DEO CREATORE, REDEMPTORE, AC SANCTIFICANTE.

17. Inprimis, “Fides Catholica hæc est, ut unum Deum in Trinitate, et Trinitatem in unitate veneremur; neque confundentes Personas, neque Substantiam separantes;” * * ita ut “Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, una sit Divinitas, æqualis gloria, coæterna majestas.”² “Nullus enim alium aut præcedit æternitate, aut excedit magnitudine, aut superest potestate. Aeternum quippe et sine initio est, quod Filius de Patre extitit; et æternum ac sine initio est, quod Spiritus Sanctus de Patre Filioque procedit.”³ Animo humili cordeque sincero, auctoritati infallibili Dei ipsius revelantis innisi, “firmiter credimus et simpliciter confitemur, quod unus solus est verus Deus, * * * Pater, et Filius, et Spiritus Sanctus; tres quidem Personæ, sed una Essentia, Substantia, seu Natura, simplex omnino.”⁴ Personæ vero divinæ, quamvis inter se distinctæ, non tamen realiter distinguuntur a divina Essentia: nam “in Deo est Trinitas solummodo, non quater-

¹ Balt. Concill. Summarium, Num. 9. Confer quæ hæc super re monentur, in I. Instructione Generali S. Cong., num. 3., supra.

² Symb. Athan.

³ Concil. Florent. Decret. pro Jacobitis.

⁴ Concil. Lateran. iv., c. 1.

nitas; quia quælibet trium Personarum est illa res, videlicet Substantia, Essentia, seu Natura divina.”¹

18. Omnes vero tres Augustissimæ Trinitatis Personæ in bonum ac salutem hominum sunt coöperatæ. Et quamvis unica sit in Trinitate voluntas et operatio in omnibus ad extra, attamen speciales effectus unicuique personæ tribuuntur nuncupative, per appropriationem, nempe Creatio Patri, Redemptio Filio, Sanctificatio Spiritui Sancto. Pater enim de nihilo solaque sua volitione creavit cælum et terram, angelos et homines, omnesque omnino creaturas, visibiles ac invisibiles; Filius vero, “propter nos homines et propter nostram salutem, descendit de cælis, et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, et homo factus est,”² vitamque suam dedit sanguinemque in cruce amantissime fudit, ad expianda omnium hominum peccata; Spiritus demum Sanctus, Dominus et vivificans, qui a Patre Filioque procedit, qui locutus est per prophetas,³ Fons est luminis, gratiarum, et amoris, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, qui dulcis est noster Comes ac Paraclitus in via nostra tenebris obducta, illuminans ac confortans in hac lacrymarum valle, donec nos tandem ad regna feliciter perducatur cælorum.

19. Caveant autem Pastores ac doctores, ne fallaci humanæ scientiæ nimis fidentes, et a fidei simplicitate, et ab “intellectu quem Deus dat parvulis”⁴ deflectentes, “plus sapiant quam oporteat sapere;”⁵ memoresque sint Sapientiæ divinæ moniti, “qui scrutator est majestatis, opprimetur a gloria.”⁶ Potius vero arma arripiant “militiæ nostræ, non carnalia, sed potentia Deo ad destructionem munitionum, consilia destruentes, et omnem altitudinem extollentem se adversus scientiam Dei, et in captivitatem redigentes omnem intellectum in obsequium Christi.”⁷

¹ Ibid., c. 2, De errore Ab. Joachim.

⁴ Psalm. cxviii., 130.

⁶ Prov. xxv., 27.

² Symbol. Nicæno Constantinop.

⁵ Rom. xii., 3.

⁷ II Corinth. x., 4, 5

³ Ibid.

20. Hæc est “fides Catholica, quam nisi quisque fideliter firmiterque crediderit, salvus esse non poterit.”¹ Sublato enim Sanctissimæ Trinitatis dogmate, nullus esset Redemptor, Sanctificator animarum nullus; nulla maneret gratia supernaturalis, dempto ipsius Fonte vivo ac perenni; nulla forent sacramenta gratiam conferentia: uno verbo, nihil supernaturale remaneret, universa penitus destrueretur Christiana Religio, hominesque adhuc in eodem forent statu, ac si non fuisset promissus nec advenisset Redemptor, qui altiorem securioremque illis ad salutem demonstraret viam.

CAPUT V.

DE ALTERA VITA.

21. Semper docuit ac docet Sancta Catholica Ecclesia, justos qui in Christo dormiunt in vitam æternam in cælis esse ingressuros, impios vero qui peccato mortali fœdati moriuntur in inferno igni æterno, “qui paratus est diabolo et angelis ejus,” esse deputandos, juxta sententiam a Domino nostro Jesu Christo solemniter in judicio ultimo proferendam; testante Evangelista de malis, “et ibunt hi in supplicium æternum,” de bonis vero, “justi autem in vitam æternam.”² Justi igitur cum Christo et angelis in perpetuas æternitates regnabunt, et “inebriabuntur ab ubertate domus ejus, et torrente voluptatis ejus potabuntur;”³ impii autem “in ardoribus sempiternis,”⁴ ubi erit “fletus et stridor dentium,”⁵ poenas peccatorum suorum sine fine duraturas luent.

Illorum autem penitus damnamus Neotericorum errorem, qui, divinam prætexentes misericordiam, vel poenarum in

¹ Symb. Athan.

³ Psalm. xxxiii., 9.

⁵ Luc. xiii., 28.

² Matth. xxv., 31-45.

⁴ Isaias xxxiii., 14.

inferno æternam denegant durationem, vel adeo earundem mitigant severitatem, ut vix atrocitati peccatorum justissimo Dei judicio puniendæ, idoneæ ac dignæ videantur; moneamusque Catholicos scriptores omnes, quatenus in ejusmodi arcanis Dei consiliis pertractandis ab omni speculationis novitate sedulo abstineant, sanæque doctrinæ forma verborum utantur.

22. Qui autem non peccato lethali, sed veniali tantum culpa maculati vita decedunt, vel qui nondum pro peccatis jam remissis divinæ justitiæ satisfecerint, profecto non in ignem æternum, diaboli angelorumque ejus consortio sociandi, tradentur, nequidem illico poterunt Jerusalem cœlestem ingredi, “in quam non intrabit aliquod coinquinatum;”¹ sed per ignes piaculares, donec divina fuerit propitiata justitia, transeunt, “ipsi salvi erunt, sic tamen quasi per ignem.”² Sic et “justus Judex reddet unicuique secundum opera ejus.”³ Nam, uti Synodus Tridentina declarat, “cum Catholica Ecclesia, Spiritu Sancto edocta, ex sacris literis et antiqua patrum traditione, in sacris conciliis, et novissime in hac Œcumenica Synodo docuerit, Purgatorium esse, animasque ibi detentas fidelium suffragiis, potissimum vero acceptabili altaris sacrificio juvari; præcepit S. Synodus Episcopis, ut sanam de Purgatorio doctrinam, a sanctis patribus et sanctis Conciliis traditam, a Christi fidelibus credi, teneri, doceri, et ubique prædicari diligenter studeant. Apud rudem plebem difficilores ac subtiliores quæstiones, quæque ædificationem non faciunt, et ex quibus plerumque nulla fit pietatis accessio, a popularibus concionibus secludantur. Incerta item, vel quæ specie falsi laborant evulgari, ac tractari non permittant. Ea vero quæ ad curiositatem quandam, aut superstitionem, spectant, vel turpe lucrum sapiunt, tanquam scandala, et fidelium offendicula prohibeant. Curent autem Episcopi, ut fidelium vivorum

¹ Apocal. xxi., 27.² I Corinth. iii., 25.³ Matth. xvi., 27.

suffragia, Missarum scilicet sacrificia, orationes, eleemosynæ, aliaque pietatis opera, quæ a fidelibus pro aliis fidelibus defunctis fieri consueverunt, secundum Ecclesiæ instituta pie et devote fiant.”¹

CAPUT VI.

DE PIA VENERATIONE ET INVOCATIONE BEATISSIMÆ ET IMMACULATÆ VIRGINIS MARIE, SANCTORUMQUE CUM CHRISTO REGNANTIUM.

23. Sanctos cum Christo regnantes, utpote præcipuos Dei amicos, qui Ejus sanguinis pretiosi meritis vitam assequuti sunt æternam, quorumque “cum Deus coronat merita, nihil aliud coronat quam munera sua,”² Ecclesia Catholica semper est venerata, eorumque potentia per Christum Dominum suffragia semper pie invocavit. S. Synodus Tridentina igitur “mandat omnibus Episcopis, et cæteris docendi munus curamque sustinentibus, ut juxta Catholicæ et Apostolicæ Ecclesiæ usum, a primævis Christianæ Religionis temporibus receptum, sanctorumque Patrum consensionem, et sacrorum conciliorum decreta, in primis de Sanctorum Intercessione, Invocatione, Reliquiarum honore, et legitimo Imaginum usu, fideles diligenter instruant, docentes eos, Sanctos una cum Christo regnantes orationes suas pro hominibus offerre; bonum atque utile esse suppliciter eos invocare, et ob beneficia impetranda a Deo per Filium ejus Jesum Christum Dominum Nostrum, qui solus noster Redemptor et Salvator est, ad eorum orationes, opem, auxiliumque confugere: illos vero qui negant Sanctos æterna felicitate in cœlo fruantes invocandos esse; aut qui asserunt, vel illos pro hominibus non orare, vel

¹ Sess. xxv., Decret. de Purgatorio.² S. Augustinus, Ep. exciv. ad Sixtum, No. 19.

eorum, ut pro nobis etiam singulis orent, Invocationem esse idololatriam, vel pugnare cum Verbo Dei, adversarique honori unius Mediatoris Dei et hominum Jesu Christi; vel stultum esse in cœlo regnantibus voce vel mente supplicare; impie sentire.”¹ Sapientissime autem Episcopos monet, quatenus curent, ut “omnis superstitio in Sanctorum Invocatione, Reliquiarum veneratione, et Imaginum sacro usu tollatur, omnis turpis quæstus eliminetur.”² Caveant igitur animarum Pastores aliique sacerdotes, ne in concionibus ad populum habitis, vel in scriptis, exaggerationibus indulgeant, quæ nedum Sanctorum debitæ Venerationi conferrent, magis verò obsessent; potius doctrinæ ab Ecclesia traditæ simpliciter adhæreant, illamque fidelibus sine verborum ambiguitate diligenter et amanter explicant.

24. Inter omnes vero Dei charos, in cœlesti habitatione pro iis parata regnantes, facile præeminet Beatissima illa ac Immaculata Virgo, flos domus regię David, quam Gabriel plenam gratiæ salutavit; quam Elizabeth Spiritu Sancto plena Matrem Domini sui est pie venerata; quam, juxta ipsius vaticinium, omnes generationes Beatam prædicant in æternumque prædicabunt; quam Rex ipse Regum et Dominus Dominantium, cui omnis potestas est tradita in cœlo et in terra, in dulcem et purissimam suam Matrem elegit, cuique Ipse, Verbum Caro Factum, erat in terris subditus; quam angeli et archangeli, cherubim et seraphim, in cœlis venerantur; quam in cruce pendens, et pro nobis moriens, Dominus Noster Jesus Christus, mediante discipulo Suo dilecto, nobis omnibus ceu Matrem tenerrimam tradidit; quamque pro Matre omnes sancti Dei vel a Christianæ Religionis exordio pie susceperunt. Hanc, ob prævisa Filii sui merita, fuisse ab omni labe originalis peccati exemptam, vel a primo Conceptionis suæ instante, solemniter definivit Ecclesia; hancque

¹ Sess. xxv. De Invoc., &c., SS.

² Sess. xxv. Ibid.

demum, Patres Concilii Baltimorensis Provincialis VI., “ardentibus votis, plausu, consensuque unanimi, SINE LABE CONCEPTAM, in Patronam Americæ Fœderatæ Statuum elegerunt.”¹

Placet autem in re tam gravi verba ipsa referre, quibus Immaculatam Conceptionem Beatissimæ Virginis Pius Papa IX. solemniter definivit, orbe Catholico universo plaudente, ac vocem ejus tanquam Petri et ipsius Christi oraculum lubenter ac reverenter audiente et acceptante: “Quare postquam nunquam intermisimus in humilitate et jejunio privatas Nostras et publicas Ecclesiæ preces Deo Patri per Filium Ejus offerre, ut Spiritus Sancti virtute mentem Nostram dirigere et confirmare dignaretur, implorato universæ cœlestis curiæ præsidio, et advocato cum gemitibus Paraclito Spiritu, eoque sic adspirante, ad honorem Sanctæ et Individuæ Trinitatis, ad decus et ornamentum Virginis Deiparæ, ad exaltationem fidei Catholicæ et Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, declaramus, pronunciamus, et definimus doctrinam, quæ tenet Beatissimam Virginem Mariam in primo instanti suæ Conceptionis fuisse, singulari Dei omnipotentis gratia et privilegio, intuitu meritorum Christi Jesu Salvatoris humani generis, ab omni originalis culpæ labe præservatam immunem, esse a Deo revelatam, atque idcirco ab omnibus fidelibus firmiter constanterque credendam. Quapropter si qui secus ac a Nobis definitum est, quod Deus avertat, præsumpserint corde sentire, ii noverint ac porro sciant, se proprio judicio condemnatos, naufragium circa fidem passos esse, et ab unitate Ecclesiæ defecisse, ac præterea facto ipso suo semet poenis a jure statutis subicere, si quod corde sentiunt verbo aut scripto aut alio quovis externo modo significare ausi fuerint.”²

¹ Balt., Num. 69. Cf. etiam, Num. 73, 74.

² Constitutio, Ineffabilis Deus, 10. Dec. 1854.